

[C. J. F. Sven.]

Embedsmænds Side, hans Raadgiveres, hvem det nu er, med tilstrækkelig Omhyggelighed foretages en grundig Vurdering og Undersøgelse af alle de Spørgsmaal, der maa melde sig, naar man vil til at pille ved det store Kompleks, som den samlede Konkurs-, Auktions- og Akkordlovgivning udgør. Man tager Enkeltheder ud uden i Virkeligheden at gøre sig klart, hvad det kan betyde som Helhed; vi havde jo ved det Forslag, der nylig blev sendt tilbage fra Landstinget, et tydeligt Bevis paa, at jeg har Ret i saa Henseende, idet der deri var sket meget væsentlige Ændringer, da det kom tilbage, og det var ganske øjensynligt, at man ikke fra Ministeriets Side var klar over alle de Konsekvenser, Lovforslaget kunde medføre, i hvert Fald ikke var klar over det, da det blev forelagt her i Folketinget.

Det her foreliggende Lovforslag gaar ud paa, at hvis en Pant- eller Udlægshaver har ladet sig den Ejendom, i hvilken han har Pantet, udlægge som ufyldstgjort, ja selv om han har taget Ejendommen ved Auktion og han derved ikke har faaet sin fulde Fordring dækket, og han saa søger personlig at gøre Restkravet gældende, saa skal Domstolene kunne nedsætte dette Krav. Jeg maa mene, at Lovkoncipisterne her ganske har overset, at man jo meget vel kan have Pant for en Fordring under saadanne Omstændigheder, at man paa Forhaand har været klar over, at Pantet ikke kunde dække Fordringen. Maa jeg saa spørge den højtærede Justitsminister: har man saa ogsaa tænkt sig, at der i et saadant Tilfælde fra Domstolenes Side skulde kunne ske en Nedsættelse af det jo dog ganske legitime Krav?

Jeg ved udmærket godt, i det Øjeblik jeg faar Pant i denne faste Ejendom, at der ikke er Dækning for min Fordring — det hænder, og det hænder maaske endda hyppigere, end man tror —, men der bliver en Restfordring, et personligt Krav, og saa gør man Udlæg og stiller Ejendommen til Auktion, og saa skal Domstolene altsaa kunne nedsætte dette Krav, ja, de har ligefrem en Forpligtelse til at nedsætte det, hvis de skønner, at Pantet ikke er dækket! Jeg vil ogsaa henvise til, at det ofte ligger saaledes, at man faar Pant i flere faste Ejendomme, og saa tager man den enkelte Ejendom, og maaske den eneste, der er nødlidende i Øjeblikket, og gør Udlæg der og sætter til Auktion. Hvad vil Justitsministeren saa gøre i et saadant Tilfælde, eller hvad skal Domstolene gøre

i et saadant Tilfælde, hvor man har Pant i flere Ejendomme?

Dernæst maa jeg indvende imod Lovforslaget, at det Skøn, Domstolene skal udøve, jo praktisk talt vil være ganske umuligt. Der henvises i Bemærkningerne til Lovforslaget til, at man jo vil kunne benytte Ejendomsskyldværdien. Nu beder jeg: Ejendomsskyldværdien! Findes der overhovedet et mere usikkert Grundlag for Værdierne i Handel og Vandel end Ejendomsskyldværdien? Gang paa Gang sættes den til Side, kun eet Sted gælder den, nemlig ved Skatteopgørelsen, men det praktiske Liv har for længst sagt sig fri for Ejendomsskyldværdien som Værdimaaler. Ja, Staten og Kommunerne sætter sig ogsaa ud over det, naar det gælder om at ekspropriere, om at sælge Grunde. Tror man, Kommunerne og Staten sælger Grunde til Ejendomsskyldværdi? Tror man, at Staten og Kommunerne, naar de skal ekspropriere, vil betale efter den tilfældige Ejendomsskyld. Nej, det vil de ikke. Altsaa dette henviser man ikke desto mindre til som en god Værdimaaler, Ejendomsskyldværdien.

Man henviser til Laanevurderinger. Ja, nu ved jeg ikke, om man tror, at lige inden en Ejendom er ved at blive solgt over Hals og Hoved ved en Tvangsauktion, man saa lader Ejendommen vurdere? Det vil dog i hvert Tilfælde være meget sjældent, og en Vurdering nogen Tid før Auktionen giver jo heller ikke nogen sand Maalestok, idet man maa være belavet paa, at Ejendommen kan være blevet forringet.

Men selv om det virkelig lykkes Domstolene at udøve et saadant Skøn, naar der er gaaet forholdsvis kort Tid efter Auktionen, saa maa jeg nok spørge, hvorledes man kan tænke sig efter baade 10 og 20 Aars Forløb at foretage en saadan Vurdering. Det er mig ganske ubegribeligt, at man virkelig kan tro, at det skulde være muligt for en Domstol, naar der er gaaet et saadant Aaremaal. Og det er vel ikke Meningen, at der samtidig skal indføres en hurtig Forældelse. Jeg kunde endda forstaa det, hvis man paalagde de paagældende Kreditorer, hvis de vil gøre deres Fordring gældende, straks at faa konstateret, hvorvidt de nu skulde nedskæres eller ikke, men det staa der ikke noget om. Saaledes som Lovforslaget er formuleret, maa den paagældende Kreditor kunne vente, som jeg siger, baade i 10 og 20 Aar med at fremsætte sit Krav, og man tør vel endog gaa ud fra, at der vil gaa forholdsvis lang Tid mellem Auktionen og det Tidspunkt,